

31.5.2026 - ON se vrátí

Čtení: Žalm 46,1-12; Jan 16,16–33

Písně: Ježíš, nejkrásnější ze všech jmen; 577 – Půjď již Duchu svatý;
Raduje se všechen Boží lid; EK 227 – Víím, že Ježíš přijde brzy;

Milí bratři a sestry,

jednou z nehlubších otázek, které si člověk klade, je otázka budoucnosti. Co bude po smrti? Má náš život nějaký věčný smysl? Kam směřují dějiny tohoto světa? Na tyto otázky lidé hledali odpovědi od nepaměti. Někteří věřili, že se dějiny neustále opakují. Jiní tvrdili, že po smrti není nic. Další doufali v nějakou formu pokračování života. Ježíš však přináší jinou odpověď. Ukazuje nám, že dějiny mají směr, že náš život má cíl a že smrt nemá poslední slovo.

Krátký čas

V dnešním textu Ježíš říká svým učedníkům: „*Ještě krátký čas a nevidíte mne, a opět krátký čas a uvidíte mne.*“ (Jan 16,16)

Učedníci těmto slovům nerozuměli. Jak by také mohli? Jen několik dní předtím zažil Ježíš triumfální vjezd do Jeruzaléma. Zdálo se, že všechno směřuje k vítězství. A najednou Ježíš mluví o odchodu. Nikdo z nich netušil, že za několik hodin bude zatčen, souzen a ukřižován. Ježíš však věděl, co přijde. Připravoval své učedníky na chvíli, kdy ho ztratí z očí. Takové chvíle známe i my. Když přijdeme o blízkého člověka, když se zhroutí naše plány, když procházíme bolestí nebo zkouškou, často nerozumíme tomu, co Bůh dělá. Ale právě tehdy potřebujeme slyšet Ježíšova slova: „Krátký čas.“ To, co se nám zdá dlouhé a těžké, je z Boží perspektivy jen krátkým okamžikem.

Odchod, který přinesl radost

Ježíš učedníkům vysvětluje, že jejich smutek nebude trvat navždy. Přirovnává jejich situaci k ženě, která rodí dítě. Porod je bolestivý, ale když se dítě narodí, radost převyší utrpení. Stejně tomu bylo s učedníky. Po Ježíšově smrti byli zdrceni. Zavřeli se ze strachu za dveřmi večeřadla. Zdálo se, že všechno skončilo. Ale třetího dne přišlo vzkříšení. Smutek se proměnil v radost. Strach se proměnil v odvahu. Zklamání se proměnilo v naději. Ježíšův odchod nebyl porážkou. Byl součástí Božího plánu záchrany světa. Proto mohl Ježíš říci: „*Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; znovu opouštím svět a jdu k Otci.*“ (Jan 16,28)

Ježíš nepřišel náhodou. Nepřišel jen jako velký učitel nebo prorok. Přišel od Otce. Existoval od věčnosti. Stal se člověkem, aby nás zachránil. A po dokončení svého díla se vrátil k Otci.

Naděje církve

Ježíš však nemluví pouze o svém vzkříšení. Mluví také o svém návratu. Celá církev od prvních století žije v očekávání dne, kdy se Kristus vrátí. První křesťané očekávali jeho příchod velmi brzy. Netušili, že dějiny budou pokračovat ještě tisíce let. Přesto jejich naděje nezemřela. A neměla by zemřít ani v nás. Ježíš se vrátí. To není zbožné přání ani symbolický obraz. Je to zaslíbení. Ten, který přišel od Otce, který zemřel a vstal z mrtvých, se jednou vrátí ke svému lidu.

Onen den

Ježíš v našem textu několikrát mluví o „onom dni“. Co tím myslí? Nejprve den svého vzkříšení. Ale také den svého druhého příchodu. Den, kdy bude všechno dokončeno. Den, kdy skončí bolest, smutek i zápas. Den, kdy Boží lid vstoupí do plnosti Boží přítomnosti. A právě o tomto dni Ježíš říká několik nádherných věcí.

Už nebudeme tápat

Ježíš říká, že v onen den se už nebudeme na nic ptát. Dnes máme mnoho otázek. Proč Bůh dopustil určité události? Proč někdy trpí spravedliví? Proč modlitby nejsou vždy vyslyšeny tak, jak bychom si přáli? Proč existuje zlo? Mnoho odpovědí neznáme. Ale jednou budeme stát před Bohem tváří v tvář. To, co dnes vidíme nejasně, poznáme jasně. Naše pochybnosti budou nahrazeny poznáním.

Dostaneme vše, co potřebujeme

Ježíš také říká, že v onen den budeme mít plnou radost. Dnes nám stále něco chybí. Toužíme po zdraví, bezpečí, lásce, jistotě nebo pokoji. Ale ve věčnosti budeme dokonale naplněni Boží přítomností. Zjistíme, že největším darem není něco od Boha dostat. Největším darem je být s Bohem. To bude zdroj radosti, kterou nám už nikdo nevezme.

Čas pochybností

Na konci kapitoly učedníci vyznávají svou víru. Jsou přesvědčeni, že Ježíše nikdy neopustí. Jenže za několik hodin utečou. Petr bude zapírat. Ostatní se schovají. Ježíš však jejich slabost zná. A stejně tak zná i naši. Kolikrát jsme Bohu něco slíbili a nedodrželi to? Kolikrát jsme byli plní nadšení a za krátký čas ochabli? Kolikrát jsme pochybovali? Právě proto potřebujeme Ducha svatého. Nikdo z nás nedokáže obstát vlastní silou. Bůh nehledá dokonalé lidi. Hledá lidi, kteří si uvědomují svou závislost na něm. A právě takové může naplnit svou mocí.

Závěr

Dnešní text nám připomíná několik důležitých pravd.

Za prvé: Bůh má plán a vede dějiny ke svému cíli.

Za druhé: Ježíšův odchod nebyl porážkou, ale součástí Božího díla spásy.

Za třetí: věřící budou ve světě často narážet na nepochopení a odpor.

Za čtvrté: naše síla není v nás samotných, ale v působení Ducha svatého.

A konečně: Ježíš Kristus se vrátí. To je naděje církve. To je jistota evangelia. To je odpověď na smutek, bolest i nejistotu tohoto světa. Poslední slovo nebude mít hřích. Poslední slovo nebude mít smrt. Poslední slovo nebude mít ani utrpení. Poslední slovo bude mít Bůh. Amen.

Váš Štěpán Marosz